

ПРЕДСЕД. Джорж, бъди учтивъ. Внимавай не се дръжъ като дѣте. /къмъ Мира/ Вие не се сърдете за това. /къмъ Романовъ/ Всички приказки, споредъ мене, сж излишни. Азъ избързахъ, че се съгласихъ съ неговото назначение. Виновни сте и Вие Романовъ за тази глупава история съ шмиргелитѣ. Но най-голяма вина директоре имате вие, защото е вашъ синъ.

ПОПОВЪ. Но какво съмъ виновенъ азъ за това?

ЛИЛИЯ. Татко!

ПОПОВЪ. Искамъ да кажа, какво съмъ виновенъ азъ, г-нъ председателъ, че Андрей постави така?

ПРЕДСЕД. До разглеждане на дѣлото имаше достатъчно време и вие трѣбваше да го разубедите.

ПОПОВЪ. Той никому нищо не е казалъ.

ПРЕДСЕД. А обвинителния актъ?

ПОПОВЪ. Все едно, тагава беше късно. И кой би могълъ да го разубеждава него. После... струва ми се, че ако ние изоставѣхме онзи кръчмаръ, ако не си послужихме съ него, той нѣмаше да лудува толкова.

РОМАНОВЪ. А какво искашъ ти? Чисто и просто, да кажеме - ето виновни сме господа, сждете ни -. Това ли?

ПОПОВЪ. Ако шмиргелитѣ... /раздразненъ/ шмиргелитѣ ако не бѣха... Ехъ, нима не разбирате!...

ПРЕДСЕД. И тази хубава! Нима предъ хората? Владейте се малко. Да

ПОПОВЪ. Да, тези шмиргели!... при всѣка дума той ж хвърляше по главитѣ ни отъ тези шупливи парчета. Да инж. Романовъ...

ПРЕДСЕД. Директоре, ако вие проделжавате, ще си отиде веднага и никога нѣма да стѣпя въ вашата къща. Азъ